

Sy-li spēwał,
Piluje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědnj dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh či khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! P.

• Sserbske njedželske lopjeno. •

Wudawa ho kóždu kóbotu w Smolerjez knihčičisčezěrnj w Budyschinje a placzi šchtwórtlětnje 1,50 hr.

13. njedžela po swjatej Trojizy.

(Žnjowj křwjedžen s Handrijom Sejlerjom)

1. Mojj. 1, 12 a Psalm 111, 2.

Žnjowj křwjedžen w krajnym lěče, płóncžurnj a płódnym je nam pschichot. Pšches žyłe lěčzo je sradowanjom na hwoje hona hladachmy. W tajkich žohnowanjch lětach něhdy Kasowski farar Handrij Sejler tak spēwasche:

Dórki, doły wobřjedkate,
Płódnja semja žmuhata,
Kune pola syholate,
Skota Boža sahroda:

Wóčzko plitwa sradowane
Pšches maž, hona žohnowane!

Žyłe lěčzo ho džakny čžah žžini, a žnjowj džakny křwjedžen ho hižo nad přěnim žitnym wosom sapočnje. Šacž hiščeže we kasu abo Njekřwacžidle abo Barče abo Klusku stare rjane wasch-nje wobkřowaja, kotrež w Sserbach drje je žame wot ho nastalo, niž na namolwu duchownych? Njeh jo nam Sejler wuspěwa:

Wós přěni pschichny do wšh wjesu,
Pšched Božim domom sařtanu
Čžesć přěnja žluscha Bohu Knjesu,
Džak jemu s čžichej modlitwu!

A žyła wjež je wjekele:
To žu te lube, skote žně.

Šdž je potom žnjowj křwjedžen žam pschichot, steji Boži wořtat s najrješchimi Božimi daranimi wupšchěny. Boži dom je pošny džakomneho luda. Šažo nam Handrij Sejler poškři, podawajo džakny spēw sa žnjowj křwjedžen:

Kak móžny, wulki, pławny
Nasch Knježe Božo žh,
Se žwojich škutkow šjawny
A wšchitkim ščežeditny!

Tak ratařskemu ludu, kotryž je tak rjež s Božej štwórbu ženěny, wjekele pobožnosć nastawa. Boža radošč, hdyž wón jako štwóriczel widjesche, so bě wšchitko dobre, žo setka s nasch wjekelesću nad jeho wulkimi škutkami.

Wulke žu šutki Knjesa; šchtóž na nje kěžbuje, tón ma lute špodobanje na nich.

Wón je wopomnjenje ščžinik žwojich džiwow, tón hnadny a žmilny Knjes.

Šaž je Bóh žam žebi křwalbu je rta šchidlowatych spē-warjom na wšchě čžahy pschichotowat, tak tež s šchidkami křělu-šchow čžłowjeł wěšče na wěti Bohu wjeřšnemu žwój pobožny džak šanješ. Na ludy na něžnych štwjělečžkach bimbaja šwóncžki. Šižom do nalěta pod žněhom narostu žněhowe šwóncžki. Tež žhřkwinske šwonj je Bóh žebi šhotowik. Ludžo dhrbja na jeho wulke šutki kěžbowacž a na nich špodobanje mčž a je šwonami a ipěwami Boha křwalicž.

Šdž wóčzko šažo na Bože šutki hlada, tež wucho žo šažo sa Bože kraleřtvo šwotewri. Bóh luby Knjes ma tež žwoje žně a je njewopuščeži. Wón budže šažo wutrobny sa Bože kraleřtvo šhřěčž. Tež blidownych modlitwow budže šažo wjazy dhrbječž t njebju křincžecž. To byla křjepka žnjoweho džakowanja pšches žyłe lube lěto. Wona móže w tychle Sejlerjomych płowach wob-štatčž:

Do jědže: Božo, pschěčželnitwje

Na naš spominasch
 A nam lubosciznje
 Dary podawasch.
 Tvoja wschędna dobrota
 Njedy je wot naš khwalena!

Bo jedži: Božo, tvoja wobrada
 Je naš woschewika,
 Tvoja ruka schędritwa
 Je naš našpčizita.
 Džak či wutrobny
 Sa to prajimy Samjeń.

T. w B.

Žnjomy khërľusch.

Mětk nasche žně šu dokonjane.
 A i wješkoscizu hladamy,
 Na wuřny, sróst a plody rjane,
 Kiž mamy i Božej dobroty.
 Dženš posbėhajmy Jeho mjeno,
 Wón sam je nam tu dary dač,
 Se šwojej mozu, šwėru jeno
 Se swarnowal a žohnowal.

Haj, kak je šo Bóh Knjes nam šjewit,
 So Wjerschny je a Wóczež sam,
 Kak mile nasche dusche šchewit
 A spožčizit manna wutrobam.
 Duž chzemny dženša šašo stajicz.
 Tu pomnil Eben-Gzera;
 „Hacž dotal je Bóh pomhač“, prajicz,
 Dženš pomha, wěčnje dopomha.

So njeby był, o cžłowške džěcžo,
 Tón džěn ša tebje podarmo;
 So šyma, nalěcžo a lěcžo —
 Šy, šchtož či nufne, šjewito:
 Twój wěčny wuřny tu na šemi,
 A tvoje džělo duchowne,
 A žně a šnopny i radoščemni
 A šbóžne myto njebjěše.

A nješkomdž šo, twój cžak šo minje,
 Eso tvoje polo běli i žnjam,
 D nječakaj, mōž tvoja hinje.
 Ešej wěčnje tubla šhromadž tam
 We wschitkim šemškim wěčnje hladaj,
 A njebjěše do šwětnoh' kladž
 Ššes šachodne a cžakšne žadaj
 A pytaj to šchtož dyrbi tracž.

Šchto wostanje? To, džěcžo Bože,
 Je wěra, luboščž, nadžija,
 Šchtož wěčnje pschewodžicz čiže mōže.
 Šchtož tež we šmjerczi wostawa;
 Šchtož Ješus „Bohatšwo we Bosny“
 We pschirumanju mjenuje;
 We wschitkej nufny, šmjertnej hrošy
 To i tobu psched trón Boži džě!

Duž khwal a cžesčž, o moja duscha,
 Se šlowami a škuffami.
 Najrjenšcho Boha, kaž šo škuscha,
 A i Jeho měrom dale dži.
 Mój ludo šerbški, w horach, w holi,
 Budž i tobu Bóh a i Bohom ty,
 Žně krašne měj na šerbškej roli,
 Najrjenšche w wěčnej šwjatnižy! Jan Waltar.

Šchto wscho njenashonich, pucžujo psches Šerby!

Bě šobota, tuž šo njedlich, nastajich šo na pucž a nōžlowach dale do Žyrkwjez. Běchu nje tam na domšhowanku pscheprošyli. Šak mōhl tajke něšchto špuchčicz: domšhowanku, žnjomy šwjedžen! Ani moja wutroba, kotraž chžysche lětku niž žnjomy šwjedžen ale žnjomy džakny šwjedžen šobušwjecžicz, ani mój žoldč, kotryž chžysche tajku prawu šerbški domšhowanku šašo ras šobušwjecžicz, ni to nješchiswoli. Š tonu bě w Žyrkwjezach rjany Boži dom, w kotrymž běch prjedy w mlodnyh lětach kižo husto pod jelenym pletwami, žnjomyimi wěnzami a žnjomyimi šnopami žnjomy džakny šwjedžen šobušwjecžiz. A nje-daloko žyrkwjez bydlešche mój wuj; bě pschezo hišchže tak tošty, šo šo njetryebach bošez, šo jenož šuchi khlěb doštanu. Wón bě to šwoje domoškowal!

Njemylach šo tež! Šuch wutrobnyje witany a kižo šobotu derje hospodowany. Šospodliwosčž, ta šospodliwosčž, kotraž i wutrobu rad a i tym wschēm, šchtož ma, šhoduje, njeje šo tola še šerbških šwōšbow šhubika. Domach pola nana a ma-čzerje bě to tež tak! Še fermusche, domšhowanki, wulke šobakšy! Šaž šony škoro mi to wscho je, šony šbožowneho džěšcža šbožownyh cžakow!

Wjeczor šwonjšchje a pschewitwasche! Š domje wschitko wocžichny, hacž runje bě nufna šobota. Nufnišche bě šōždemu to pschihotowanje teje šwjedženšche komorki tu šnufšlach: teje wutrobny! A šchtož je nētkle hewal pola šich šelko ša njemōžne wuwolane, njemōže tola tak žyle njemōžne byčž: wjeczornu šhromadnu nutrosčž džeržecz! Šacž runje bě pola wuja nimo ratarškeho džěla tež hišchže wjele drugeho w domje a šlamach, bě tola cžakša, nutrosčž džeržecz pschi bibliji, kotraž bu jemu pschi wěrowaniškim woltarju pschepodata. Šuto šlubjenje wěrowaniškeju, kak šo wono tola pošdžičho w žiwjenju dopjelnja a — tak niž! Šotre ma pschewahu: to cžinjenje abo to njecžinjenje?

Nasajtra nje i šoža wolachu šašo šwony, šwjedženške šwony, kotraž šwjedženški džěn witachu i wješkym šynkom A potom cžehnjechu po wschēch pucžach do wšy cžrjōdy šemšerjow. Mjes nimi wohladač šawostanki šerbškeje narodneje drašty. Š šemšerjemi šobu khwatač do Božeho domu. Šwony šašo wolachu. Muzojo witachu Bože pscheproschenje i Božemu šlowu, šklobuščahujo. Šež jene stare waschnje to, kotrež hacž dotal jenož w šerbških wōšadach nadenđezch. A jene waschnje to, kotrež šich malo wjazy šrofumi: Boži hlōž še šynkom šwonow štrowi a pscheproschuje cžłowjeka i nutrosčž; cžłowješ šašo štrowi a i džakom pscheproschenje pschijima a khwata i domu Božeho. — Abo mōžesč mi ty šnadž tute stare waschnje hinač wuložicz? —

Boži dom, wot rōžlow woltarja hacž šhubjam rjenje pschenu, šo pjelnejšche i nutrymi. Nječakachu dženkša bješadujo psched žyrkwinyimi durjemi, doniž knjes šarar i woltarja a škoro na klěku pschindže. Dženša nochžechu škomdžicz, šawodny khërľusch Bohu štworicželej a šdžeržerjei šobu špewacž. — Šy rjenje bylo, bychu-li w šhudžom našchi šemšerjo pschezo tehole mēnjenja byli a bješadowanje niž na šemšach ale po šemšach wotmēwali! — Šu šebi po šwjatocžnej Božej šlužbje psched žyrkwju, na pohrjebnišchžu, na wšy tež wjele powjedacž wjedčachu. Ššlyšchach, šo běchu w tym pschesjene, šo bě knjes šarar prawo mēl, wušbėhujto bohatšwo Božeye hnady a luboščž, kajšezž bě šo nam lětku šašo doštalo, žylej wōšadže a psches nju tež šich wjele hlōdnym hubam w kraju. Šo bě knjes šantor i wškazym špewom šwojeho šhora Božu šlužbu porjenšchil, šebi khwalachu a wažachu. „Šo je hišchže muž, kiž šo tak prawje i nam hodži ša šantora pschi wschēm nowotarjenju mješ wučerjemi!“ rjekny šnath mi bur.

To bē tōn samod hwojedeniškeho dnja. Dyrbju czi nētē dale powjedacž, kaſ bu dale hwojeczeny a dohwojeczeny? Chzu to radſcho samjeliczečž! By hnadž ſo czi teſ chzly teho dobreho tyfanza, teho wobjerneho wobjeda a tych dobrnych kuſtow! A nochzu teſ runje rewiſorow a podobnych muſi naſcheczumacž! A kaſ ſo na žnjowym hwojedenju w hoſcezenju a na rejtwańſkej hłubi ſaba-weju, to hnadž lēpje wēſch, hač ja. Eſlychach wſchaſ, ſo je to teſ w Eſerbach troſchu hinaſ nētēle hač pſched lētami; ſo je to lēpje a rjeńſcho, wſchaſ runje njeprajachu.

Pſchi zyrkwinych durjach bē ſo žnjowych dſakny wopor ſbēraſ; a bēchu bohacze woprowali wot bohathych žnjow, taſ wjeczor ſo powjedacſche; teſ popoldnju bē jich wjazy wohađnych hiſcheče dary pſchinjeſlo, — njebēchu mōhli dopoldnja tola wſchitzy kēmiſchi pſchińcž, a njebēchu dopoldnja telko ſobu mēli, keltož dawž by hōđno bylo ſa dſakny wopor žnjoweho hwojedenja pſchi tych ſ Bohu poſbēhaznych ſłowach ku ſararja

Kaſ ſbožowni tola tajzy dſakni, ſ wutrobu a ſ ruku dſakni žnjeńzarjo! (Pſchichodnje dale!)

Zurfej a ſtat.

So ſu konſequentni, t. r. ſo hwoj pucž du dale ſ temu wot nich wothynjenemu kōnzej, to dyrbinny ſaſkim wuczerjam pſchidacž, abo, ſo ſo ſe ſamžnym ſmylkom njemhlym, ſ kotrymž woni chzemy lēpje prajicž: ſaſke wuczeriſke towarſtvo, abo tola jeho pſchedhdyſtvo. Konſequentne je wono w ſpjecziwoſczi pſcheczitwo wſchnoſczi a jeje wuſaſam kaſ wulkostatnym poſtajeńjam w tym, ſchtož nabožinu w ſchuli naſtupa. Pſchedhdyſtvo ſaſkeho wuczeriſkeho towarſtwa je, ſo powoſajo na to wothloſowanie, wo kotrymž njedawno tu roſprawjachmy, ſobuſtawam porucžilo, ſo bychu teſ nētē po tuthym wothloſowanju czińili a hwojim pſchedſtajenym wofjewili, ſo wjazy nabožinſke hodžiny njedžerža, ale ſo te ſa nabožinu poſtajene hodžiny ſ druhimi wēzami wupjelnja, a to ſ tajkimi, kotrež ſmyhlyenje wuwucžuja (Stoffe geſinnungsbildenden Inhalts); tajke ſu we wuſaju wot 15. meje naſponujene. T. r. ſ jentym ſłowom: ſo njeſtaracž wo to, ſchtož porucžene, ſchtož ſakoń, ſchtož prawo, ale czińicž ſchož chzeſch Njedžitwajo jeno na nabožinu ale džitwajo na to powſchitkowne, dyrbjeli prajicž, ſo ſo džitwacž njetriebamy, hdyž potom wiſchudžom w kraju a ludu ſo ſpjeczowazy duch knježi, hdyž chzyl wuczerjo tajki pſchiklad dawacž. Nētēle je to hiſcheče pſchedhdyſtvo. Dyrbi ſo poſaſacž, kaſ daloko teſ naſchi wuczerjo ſ nim du, teſ naſchi hērbſzy. Nadžijomnje teſ ſtarſchi a ſchulſke pſchedſtejczerſtwa w prawym czaſu ſhonja wo tajkim njeſakońſkim ſpocžinanju. Abo budža pſchedſtajeni wuczerjo ſadžewacž tajkemu ſpocžinanju?! Njeſapōmny: nabožina ma w ſchulſkich hodžinach ſawoſtačž, hdyž to ſtarſchi chzedža. Močze-li wuczer nabožne hodžiny djeržecž, ma drugi na jeho mēſtno ſaſtupicž, n. pſch duchowny. Tuž, ſtarſchi naſchich džeczi, hladajecze hwoje a hwojich džeczi prawa!

Džowka.

(Pofracžowanje.)

Maſajtra do pſchipođnja ſaſa pſched „Dſachež kžēžu“ krynny wōs a ſ njeho wuſkoczi holza, po wulkomēſczanſkim waſchnju ſdraſčena. Staruſchka bēſche lēđma ropot koleſow wuſhlyſchala, a wobēža ſ durjemi — to je wēſcze jeju džowka pſchijēla! Hdyž bēſche ſ woſa tajku wuphſchenu damu wuſtupicž widžala, wudžēla ſebi ſ ruku ſcheczēſchku, ſo by lēpje widžala, a cžakaſche, doniž hiſcheče džowka wuſtupi w pižanych ſchēroſkich kuſnjach, w cžornym ſchnōrowanym ſchtaſcže a ſ dolhimi, ſchēroſkimi cžor-

nyimi bantami wot hłowny po ſhribjecze. Ale nihto drugi njewuſtupi, pohoncž ſacžikny durcžka, ſtoczi na kōſlit, praſny do ſoni a teſ pohonjeſchtej jaſho tam, ſ wotkēž bēſchtej pſchichloj: ſ Budyſchinej.... To bēſche jejna džowka? Za wuphſchena, woſhebna panička? Wuhlyſche ſebi, ſo je to jejna knjeni — a to je wona ſama? Nimowole ſflehnyſchtej ſo jej ruzny a muras hłuboteho wotrōſbnjenja ſahuēdži ſo po jejnym woblicžu. Ale mjes tym pſchichwata hižo wuphſchena knježna, tajka rjana holecžka, ſe ſtrowoſcžu kipjaza — jejna džowka W tuthym wofomiku ſapōmni macž na njeľubofny ſacžikſchecž, kiž bēſche na nju džowžnye ſjewjenje ſe hwojej zuſotu czińilo a ſe hērbſkim: „Witaj, luba Herta, witaj!“ wobjimacſche hwoju džowku ſ rukomaj a pokry jeje hładke woblicžo ſ hubkami. Wſchako ma nētē hwoje jenicžke džeczo jaſho, mōže je taſ lubowacž, kaſ je to czińiſa, hdyž hiſchcže Herta ſ Cžornecžanſkimi holecžatami w rjanej hērbſkej draſcže kōdžecſche, hdyž hiſchcže doma bywaſche a pſched jejnymaj ſtarōſtliwymaj ľubofſežepōknymaj wōcžkomaj dorocžecſche.... Ale knježnička ſ wofkocžitwym ſłowami: „Warte, Wutter, warte!“ wuwiny ſo ľahodnje ſ macžernej rufow a ſapocža na ſebi roſtoſcžene ſahiby hwojeje toileity ſrunacž. Macžeri ſo jaſho ruzny ſflehnyſchtej....

„Aha, wēрно, wēрно. Wodaj, ja hym jenož....“

„Njeſchtožni ničžo, maminka, wotmolwi džowka jaſho nēmižy ſ wuſmēwom na ſmērowanu, a jejna ruſa doſonjeſche poſledne porjedženja. Hdyž bēſche ſpodžitwanje a nēme praſchenje w dobrnymaj macžernymaj wocžomaj wohladaſa, doda ſpēſchnje hērbſzy: „Rēcžu, nimale, lēpje a radſcho nēmižy hač hērbſzy. Proſchu cže, ſa telko lēt w zuſbie, hdyž hym lēđma nēſchto kōcž ja tōn žly cžak hwoju macžerņu rēcž hlyſchala. Ale budžemoj nētē hērbſzy rēcžecž.“

„Taſ, taſ,“, džeſche jenož ſtara macžerka, pſchetož nēſchto ſo jej w kſku hačecſche. Potom džeſche ſa hwojej džowku do twarjenja ...

Kan bēſche teſ wotkacy byt. Bēſche w ſahrodže hēdžat a pokuril. Bēſche pſchi wrjeſkotanju krynneho woſa hlyſchak a hwoju džowku wuſtupicž widžal a ſe hwoſkom byt powitanja džowki ſ macžerju. Bēſche ſamhly mēl, teſ džowžny naſchecžo hieč — ale wot wofomika, hdyž bē ju prēni kōcž w durcžkach knježeho woſa wohladaſ, njemōžeſche ſo ſ kawki ſbēhnyčž.

Macž ſ džowku bēſchtej do kžēžki ſchloj a wōn pytny, ſo je tobaſ nēkaſ hōrki. E žyła bēſche jemu hižo dženſka wuhajſla. Wōn ſthowa ju, ſapre kōhčej wo koleni, ſkoži woblicžo do dlōnje a ſhladowaſche do trawy.... Kaſ tu rjenje wufukowachu mlode, nalētne jelene jaſhčēki trawy pſchi ſtarých pjeńkach, kaſ ſo ſ nim pſchitulachu, ſ hwojim ſtarſchim! Stara trawa ſahinje a nad jejnymi wuſknjenymi prochnymi pjeńčkami ſbēhnu hwoje hwoječki jich mlode džeczi a wone budža wtpocžowacž w jich ſežinje.... Kaſ je to taſ rjenje!.... Ale pola ludži — — —

Staruſchka bēſche hwoju džowku do jſtwy ſawjedla a ju hiſcheče juntrōcž na proſny wobhdenja po hērbſku powitala — ale nētē teſ jenož ſe ſawdawanjom ruſi. Wobjimacž ſebi džowku njedoſwēri.

Eſhdy ſo tu jenož, Herta. Ja pōndu mjes tym po nana, wēſch?.... Ja hnydom jaſho — — —

Staruſchka ſo rynchle wotkoleba, njeđže paſ hwojeho muža hładacž, ale wotkili ſo do jſtwicžki ſ molowanej ſchintu a podobnej kolebku. Widžomnje cžekacſche tu pſchecžo, hdyž ſo jej wutroba ſ pēnjazyhmi cžuczemi cžepjeſche. A nētē ſwojeſy ſo ſe kolebzy a ſakry woblicžo do hnehbēlych ſahſtow. Glajcže, ſo jej ničbēſche jenož nēſchto w kſku wotaſo, ſchtož ju rēcžecž ſadžewacſche: ſjewi ſo, ſo bēſche to we wocžach, haj w žlymčēle. A hdyž bēſche ſo do hta naplaſala, džeſche hwojeho muža

hladač. Nadejdiže jeho bedžazeho w jahrodže, s hłowu w dło-
njomaj, samyhleneho, tak so jeje kroczjele ani njeprytny. Položi
jemu ruku na ramjo, tak mjehzy a něžnje, jako natwoženi, a tu
hagle so wón sběhny a s hłowu wijo džěšče sa towaršchtu hwo-
jeho žiwjenja, so by hwoju džowku powital. . .

Běšchtaj so bojalaj, kak jimaj te khwilki, kiž budža džowz-
nemu wopytej pschiměrjene, njedokahaju, so bychu žebni wšcho
wupowjedali, sčtož žebni ja telko lět powjedacj maju. A hlej,
tón čaš so tak wlecže; njeje hiščeže ani wječor — a woni hižo
njewjedza, sčto powjedacj. Běšchtaj so na to weželiloj, so jimaj
džowka hwoj žyly žiwjenjeběh ja tute někotre lěta w zusbje wot
prěnjeho hač do poslednjeho dnja wupowjeda — a nětko lědma
šhoničtaš, kak so hwojim knjenjam lubjesče, a so žu ju sa ko-
mornu pschistajile. Hiščeže to bysčtej pschepošluchałoj. . .
Hagle k wječoru so staruščka trochu rospowjeda, wupowjeda
džowzj wšchelake wažne podatki s jejneho džěczazeho žiwjenja
a pschi žamym so roswjěseli. Tu dowoli žebni na hwoju
džowku pohladacj. Ssedžěšče pschi wotnje s rospuščezenyimi
wiožami, s rospinatym žiwotkom s rukomaj w klinje a —
šywašče. Staruščku to storhny Wotmjěskny a po khwili
rjekny:

„By žnawo spala? No wěrju, po tym puczu.“

„Haj, maminka, poidu spacj. A jutje sbudž nje prawje
jahe.“

„Čeho dlo? Čhzejš žnawo. . .“

„Wotjědu.“

„Ty wotjědžěš — no haj wšcha, ty dyrbiš.“

„Haj dyrbju, maminka, dobru nož! —“

Staruščkaj běšchtaj žamaj. Horka nad nimaj spasče drje
jeju džowka — ale jimaj běšče hórje, hač bysčtaj žyle žamaj
byłoj Matej tu džowku, ale ta sazpiwasče skoro wšcho, sčtož
běšče wot njeju pschijała, draštu a rěč. . . Njepschijědže
s lubosčju k nimaj, se žadosčju jeju wohladacj, pschijědže, dokež
běchu pjecža jeje knježa w bliskosći, w Budyščinje. . . A doma
njeczuje so wjazb sbožowna; je jej tu s nimaj žnawo čěžno,
žnadž so jej do žyla wostudži. . . Běšchtaj so sažo sa drjewja-
nej seženu na khromu loža, rjenje čěžnje, sežiny sažo
pomaku s kuta ja kachlemi wulěsechu a nastupichu hwoj snaty
pucz po komorzy. Tsi pschewitanje na swonje — hdže sčto,
pschestawa w khodženju a džělanju, inamjenja kschiza a sčepzy
čičku modlitwu — jenož dwaj staruščkaj nježlyšchitaj. A to
je něsčto wulkeho. . .

S bliska a s daloka.

42. hłowna sšhadžowanča. Njedželu, 15. žnježa, so we
Budyščinje we lubi Sserbskeho Doma přeni, džělatny džěl 42.
hłowneje sšhadžowančiči žerbščiči studentow wotně. Běšče derje
wopytana a s wječelu tež wot prusšiči seminarištow s Wojerčzan-
skeho wokrježa. Delnjokuzičanow pač njeběchu so bohužel žadni
pokasali. Tež knjes „pschedžeda odboru pro hnutí kuzičko-žerbščiče
w. kiž Čzechach a S. S.“ kn. stud. Schmejkal s Budějoviz bě
pschitomny. Nasch narodny spěw spěwawšči bu sšhadžowanča
wot hłowneho staršeho kn. cand. fil. Schlezj se hłowami po-
strowštimi wotewrjena. Mnohe listy běchu s postrowami s bli-
ska a s daloka pschisšhadžale, njes nimi tež jedyn wot kn. Schrej-
dera, čěškeho konsula w Lipsku, kiž ma wulki sajm ja naž, a wo-
žebje jedyn wot nascheho pschecžela kn. Barta s Gólnowa. Po-
tom sežehowachu rosprawy jenotliwych towarštwow; pschi tym bě
to wožebje srudne, so njebě towarštwu Sswoboda na krajnostaw-
škim seminarje ani fastupnikow ani rosprawy póžlalo! Mjes
nětk blědowazhmi namjetami staj wožebje dwaj wažnej. So je
mjenujzj kóždy žobustaw swjaška kuzičko-žerbščičeho studentštw

winojty w lěče tjoch nowych wotebjerarjoto Sserbskim Nowinam
pschijěsčj, wožebje tehodla, so by nam možno bylo, nasch ča-
žopiž Sserbski Student pódla Sserbskich Nowin dowosjetič dacz,
kaž so to wot tuteho měžaza žem stanje. Dale žmny wobsam-
nli, turistiški klub jakožič, kiž dyrbi žobustawam smožničj, pschi-
hódruje puczowanja psches kuzičku domišnu wuhotowacj. Dyrbi
so tež jednacj se žerbščičimi towarštwami na wšach, so jich žobu-
stawy studentow w nozy pschijimaja a hospoduja. Psches pschi-
samnjenje kluba k tajkim wobsčezajm čěškim klubam bychu dale
wulke ponženja płacžisnow sa žobustaw w Čzechach fastupile
— Jako nowy hłowny staršiči bu kn. stud. Jan Žyž se Žuriz
(w Prahy) wuwołeny a jako přeni pschedžyda kn. seminariš
Krawz s Kbelna (w Budyščinje). S Redaktorom Sserbskeho
Studenta budže dale knježna stud. med S. Kubaščež. Tež wot-
rjadu (ukrajny nětk w Lipsku, a wukrajnej w Lipsku a w Prahy)
buchu s nowa wobsadžene. Se spěwom „Nasche Sserbsčtw
s prócha stawa“ bu sšhadžowanča 149 hodž. sščonežena. Wona
dyrbjesče pola wšičkich wobsčělnikow wobras dobreje pschesjed-
nosče a pschedewščenim tón dobrego sarjadništwa powostajicj, ko-
trež je wot přjedawšcheho lěta žem, jakožneho lěta swjaška kuzičko-
žerbščičeho studentštw, fastupilo. Njedy so tež w pschichodže
w tyhle čěrjach kročiči a njedy so pschedewščenim tež čiči, kottič žo
hiščeže nascheho swjaška sđaluja, sa njón dobydža a tak k sažo-
wokrutnjenju nascheje žerbščiče narodnosče žylnje a sprawnje
žobu džělaja! To Bóh dač! — Sabawny džěl sšhadžowančiči žo
wotněje njedželu, 5. požnježa 1920 w Budyščinje (w měsč-
čžanskim džitwadle); nadžijamy so, so možem pschi nim wo-
prawdže wjele lubych žerbščiči krajanow s bliska a s daloka po-
strowicj!

Riota, bohohl. stud.

W Sserbskich Nowinach runje njedželu poposdnju čitam,
so bych trosčtu tež pschi tym wodynnyh, a čitam tam, sčtož tam
steji jako dosynt k rosprawje wo 42. hłownej sšhadžowanzy, —
wějo bjes podpizna a bjes samowitoseče redadžje. Dopomnju
so, kak psched měžazami čičatym pschewo sažo a sažo w nowi-
nach, kak jednachu, pižachu, so wadžachu, haj kak so mlócžachu
a tak herjekachu, so bychu — wobraš posledneho kšěžora kaž dru-
hich wjerchow, tež poslednjeho jascheho krala wumjetali se jalow,
ištrow, schulow a s hewak něsčtoho. Ssmny so temu požmėwali,
tež žmjeli, druhdy, hdž wožebje džiwne a džiwje to bě, žebni
ruku k čžolu sšožili a so prašcheli: Je to možno!? — Bě to a je
hiščeže khoročič nascheho čžaha, t. r. lěpje, tych čžlowjekow, kiž žu
w nim žiwi a hagle s teho čžaha to sežinja, sčtož wón je. Nje-
žmny mjes tym ničeho, tež mjes Sserbamni ničeho drugeho na-
šhonič a ničeho wohladat, sčtož by mi tute moje myšlicžiči
wo tym mohlo pscheměničj, hač runje žmny tež žobustaw M. Ss
(Macžizj Sserbskeje), sčtož po wščem sđaczju spičat tamnych
rynchčtow hiščeže njeje. Tehodla možu jenož so s nowa džitwacj
atd., a to žobu tehodla, so dyrbju so pschi tym prašchecj: Čžeho-
dla — hdž tola — niz hnydom w novembri 1918?!!

Listowanje.

Knježa dopižowarjo nascheho kopjeička, pschedewščenim knježa
duchowni, žu najnaležnišcho profcheni, so bychu žwoje nastawki
atd. ja „Bomhaj Bóh“ kóždy krocž hač u a n a j p o s d ž i s c h o
tak žkali, so moža wone wutoru rano do teho w čičičežer-
nbyč. Sewak sawinuja so njelube jakomdženja a „B. B.“ nje-
móže žobotu hižo pola k. duchownych a rosdawarjom byč. Sčze-
leja so nastawki, pschedy wščem nabožne abo předowanja, redak-
torč, dyrbja najposdžičcho poidželu pola njeho dóčič!

Redaktor a čičičežerňa.

Čičičež Ssmolerjež knižičičežernje a knižarnje, sap. družičtw
s wobmj. rukowanjom w Budyščinje.